

Perdre el poder.
La comèdia de Roc Esquius 'Sàpiens' aborda el mareig de perdre el domini, de saber-se controlat i amenaçat per un ens superior.
ROSER BLANCH

Dones apoderades

Dones que sentencien, que trenquen les convencions formals amb l'home o que es revelen (circumstancialment) amb un poder moral i polític major. Un viatge saludable i necessari.

'Les noies de Mossbank Road'

● Silvia Munt ha plantejat una escena molt neta, despullada. És un melodrama contemporani: permet identificar molt bé aquesta frescor i ingenuïtat de les estudiants universitàries que es posen a prova soles davant la vida. I aprenen a aixecar-se de cada embat de vida que les tomba. Un altre dels seus valors és el treball de Marta Marco, Cristina Genebat i una sempre versàtil Clara Segura. Les tres maneres d'entendre la vida en un pis on es viu de tot, des de les ganes de reivindicar-se com a dones lliures i autònomes però percebent que el sistema social les recol·loca contínuament a la casella de sortida. La satisfacció de veure com van superant i enfortint l'amistat es trenca de cop amb uns cruels girs dramàtics. Sacsegen el públic. L'obra aprèn a redimir sempre. En cada escena. Per això, tot i el drama, el públic surt amb un somriure reparador. Ha compartit una intimitat ficcionada.

'La perdiu és de qui la caça'

● Aparentment voluptuosa, insinuant, intrigant, eroticofestiva, atorga a la descripció un imaginatiu món eufemístic. El joc és

LES NOIES DE MOSSBANK ROAD

Amelia Bullmore

Lloc i dia: Diumenge 7 de gener (fins al 25 de febrer), a la Villarroel

LA PERDIU ÉS DE QUI LA CAÇA

Companyia Tabú

Lloc i dia: Diumenge 14 de gener (fins al 4 de febrer), a La Seca

SÀPIENS

Roc Esquius

Lloc i dia: Dilluns 15 de gener (per ara, fins al 19 de febrer), a la Flyhard

PORNOGRAFIA

Simon Stephens

Lloc i dia: Dimarts 16 de gener (fins al 3 de febrer) a la Farinera del Clot

senzill i directe, a través de la persuasiva narració. I la música, a la viola, ajuda a vestir (o desvestir) les escenes de sota els llençols. És tan senzill com directe. No tensa la narració amb sonoritats excessives, tot i que sí que fa prou forrolla amb els eufemismes més envirollats. Vol ser tan innocent com aquella nena que vol fer creure als pares que l'home que ha aparegut al seu llit era un gripau blau que va besar la nit anterior per desfer un encanteri.

La dramaturgia parteix d'algunes de les narracions de *Les mil i una nits*, una peça que també va inspirar Comediants al 2005, amb una iconografia molt més explícita i

gens subtil. *La perdiu és de qui la caça* narra una crueltat i una cosmovisió masculista. Les dues intèrprets saben desactivar aquest domini quan donen a entendre que la protagonista s'avé a les fortuïtes trobades amb els amants i aconsegueix enganyar tant com vol.

'Sàpiens'

● Felç trobada entre Roc Esquius i Sergi Belbel. *Sàpiens* juga còmicament amb un concepte molt dramàtic: entendre que hi haurà un dia que l'*Homo sapiens sapiens* no serà l'amo del planeta. Uns éssers superiors aniran llimant el poder, i arraconant l'espècie. Potser ho voldran fer amb la millor de les intencions, però la sensació d'amenaça podria desembocar en un nou cataclisme. El nou conseller de Salut haurà d'afrontar un conflicte que no vol plantejar-se. Manté una romàntica pugna contra una nova civilització que, des del bon rotllo, pretén canviar molts aspectes de la política mundial i del dia a dia. A Enric Cambay li toca batallar com a conseller que veu usurpada la seva capacitat de convèncer a través de la raó i dels sentiments. Mireia Portas és aquesta dona misteriosa, aparentment excèntrica, que mira de resoldre la vida al conseller. L'actriu conté molt la seva vis còmica, tot i que carrega el personatge d'una gesticulació petita i intensa. Un altre moment brillant interpretatiu és el de la resistència dels sàpiens, en què només dos actors són capaços de construir les actituds d'una assemblea, des del més maquinador al més taujà. Sempre amb el ridícul com a moneda compartida.

'Pornografia'

● El director Iban Beltran ha triat una peça carregada d'històries anònimes i subjectives que basteixen un reportatge al Londres que acaba de celebrar un concert benèfic al Hyde Park, que és nomenada Ciutat Olímpica del 2012 i que es desperta amb unes bombes gihadistes al metro i als busos de la capital. Al cataclisme social, s'hi barreja el personal, amb el que implica fer una revisió personal de les prioritats vitals. Simon Stephen en aquesta catarsi del 2005 ho fa amb els actors del Parking Shakespeare, amb la incorporació d'Àngela Jové, que tanca la peça amb el plor silenciós més destil·lat. Una estranya bondat, una reconciliació romàntica, un instant d'apropament d'una vídua que evita les aglomeracions i les persones per evitar comunicar-s'hi. L'àlbum de *Pornografia* es completa amb fotos descontextualitzades, que es podrien enllaçar, o no. És l'espectador el que imagina si les històries formen part d'un trencaclosques o d'un mòbil en equilibri. L'arrencada, amb una tendra Mireia Cirera, fa presagiar una peça emotiva. Ho és, però amb colors i tècniques ben diferents. La *pornografia* del títol apareix en la capacitat de despullar les vergonyes més amagades dels personatges anònims. *